

LBRIS

We know
books

*Când societatea devine un abator,
fericirii îi rămâne doar să fie tranșată*

Paul Chetreanu-Don

ABATORUL FERICIRII

Cu ilustrații de
Noemi Mihai

E I K O N

București, 2024

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.librariaeikon.ro, www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al
Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CHETREANU-DON, PAUL

Abatorul fericirii / Paul Chetreanu-Don ; cu il. de Noemi Mihai. -

București : Eikon, 2024

ISBN 978-606-49-1119-3

I. Mihai, Noemi (il.)

821.135.1

Tehnoredactare: Alexandra Mureșan

Editor: Valentin Ajder

Acesta nu este un volum de poezii

.....
Acesta este o
Antipoezie
Într-o
Antiartă
Cu un
Antilirism
Și o
Antirimă
Având un
Antivers
Și o
Antiestetică
Cu un
Deprimism necrofil
Pentru o societate
Antiumană

.....
El este o poezie ruptă-n optzeci de bucăți

Abatorul fericirii

Se nasc cadavrele din carnea putrezită a mizeriei emoționale
În *ABATOR* se taie fericirea în bucăți de plumb depresogene
Preadamiții își pierd în animale ultima fărâmbă de credință
Iar în epifania nocturnă a vieții, creaturile își urlă moartea-n chin.
Se atârnă în cârlige ruginite nemurirea ultimei cine de taină
Unde sângele se bea din pocalul abisal al finitudinii eterne
Hrănind infernul presupus al vieții cu carnea veștedă din vid.
În farfurii se gustă dulce, avorturi din comoara conștiinței,
Se gustă oamenii între ei, tăind din sufletele zeilor apuși
Bucăți din frageda necrofilie, unde saliva se scurgea în conflagrații
Și ambrozia de fiere își scaldă înțelepciunea în nihilismul șoptit
Iar în constructul ființei se gangrena un carnivor lihnit de moarte.
Prin minte mai atârnă doar cadavre încolțite de pofta muribundă
Ce umple demonii lăuntrici în faze neuitate ale crimelor pasionale
Sufletul lăsat în sanatoriu, se umple și el doar de-o boală necurabilă
Și în inimă se naște ura infinită din abisul defect al maternității.
Naștem doar fiii morți ai propriei goliciuni transpusă în nulitate
Pierduți în umbra vieții ne oflim creația avortată în coșciug
Ca niște leșuri transcendente prelinse într-un altar sub flăcări
Iar fericirea absorbită în *ABATOR*, vomează fierea omului modern.

Adesea ochii nu se mai zăreau în mintea absorbită de destin,
Un chip confuz își dilata conturul în neființa suferindă din suflet
Ce se lăsa sfâșiată fără milă spre momentul nemuritorului prezent
În care filele deteriorate ale vieții se descompuneau în versuri...
Cartea existenței se degradează în fața tehnologiei înmărmuritoare
Pe paginile *ABATORULUI* mai rămân... urme ale picurilor de sânge
coagulat

Vărsat în urma chinului perpetuu de a fi om în convalescență
Ce astăzi își pierde esența sub granitului golului neîntrerupt.
Nu se mai caută biofilul, în suflet domnește un necrofil care sabota
Atras de ispita obiectuală a neființei încoronate cu aurul efemer
Ce stăpânește în gheara ei de demon un totalitar neintrigant
Care se încarnează ca o lepră în conturul uman pierdut în amintiri.
Spre bani se îndreaptă lumea, spre o pierzanie în nefericirea puterii,
Se scurge pe pământul otrăvit căderea demonului nevăzut în minte
Iar printre norii întunecați ai vieții furtunoase cade fulgerul nocturn.
Ființa stă goală, fără leac, fără sens, pierdută-n lumea corporațiilor
Și-apoi din timpul nerămas al vieții limitate în universul catastrofic
Își agață ființa cu lăcomie în disperarea înlocuitoare de nimic
Pierzându-se în firele de nisip ale morții nerăbdătoare în catastif
Unde, în final, așteaptă o ultimă trezire la viața cea pierdută.

ABATORUL iubește mai mult obiectul decât omul pe care l-a pierdut
Tu ființa goală în viață, obiect în devenirea golului din tine
Pierdută în lăcomia nemărginitei marginalități a sufletului
Ce boală mai nocivă și mai impersonală decât să fii neom?
Ce sânge e mai sacru și mai impersonal decât să fii neomul?
În hăul adormirii, în recele cămin din interiorul necioplit
Un sterp neconținut al existenței, se naște în natura nefirească
Iar legea firii moare, pierdută îi este esența muritoare,
Străpuns e universul de gloanțele fără de fondul plumburiu
Ce-și croia abisul în ființă, în sufletul pierdut și în gândul nenăscut
Iar existența se golea de mirare în fragedul mormânt neastupat.
În ochii orbi ai sorții, mușenia se naște în netrăirea colosală a vieții
Autizarea e totul și nimic, ce odată a mai fost în viața canceroasă
Prefabricatul om, se naște ca o clonă transcendențială a ființei
Formând din avortoni o colonie demnă doar de o moarte
A ultimei robotizări deliberate a ființei autohtone pierdute
Ce a ajuns să fie în viață o fiară pe cale de dispariție eternă.

.....
În atelierul minții, uneltele își sparg cu ură visarea cosmologică
Prevăzând pentru o clipă gravă, eterna destrămare tristă din *ABATOR*.

Sufletele de plastic plutesc în râul poluat de grijile interioare

Ca niște pești cu burta la soare, ce își ard solzii emoționali.

Apa vitală nu mai e vie, viața e mai moartă decât moartea,

Iar inima putrezește între betoanele criminale ale naturii omorâte...

Pe pământ am avut de toate, acum rămân doar firimituri,

Frânturi mici ale unui întreg, care se fisurează tot mai goale

Și tot mai singure, într-un univers pierdut al minții alunecoase

Unde omul își bate ciocanul indiferentismului de nicova la timpului

Înroșită de duritatea rutinantă în care omul și complăce ființa pierdută.

Timpul ofilit se pierde printre degetele îmbătrânite ale nihilismului,

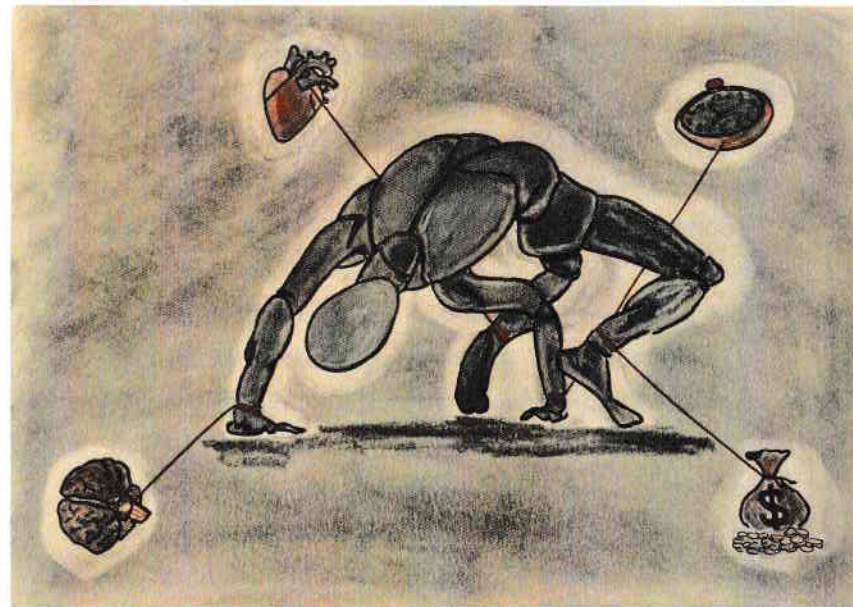
Tot mai pustie, ființa își creează ultimul abis întunecat al nemuririi

Chiar dacă lumina se va aprinde, întunericul nu va dispărea complet,

El acaparând într-o ultimă beznă nemărginită a destinului evaporat

Gramele de umanitate presărate peste omenirea pierdută în prezent.

.....

.....

Praful uitării mai bate peste umerii îngreunați ai finitudinii
Apăsarea grea și nedefinită a confuzei perpetue terestre....
Orologiile stricate stagnează mușenia absorbită de răceala moartă
Printre care se scurg gramele împovărătoare ale trăirii rămase.
Se zbat constelațiile haotice în poienițe depersonalizate de viață
Unde ființa devine o supernovă pe propria cale a imploziei definitive
Distruându-și ultimul indiferentism incandescent al **ABATORULUI** fericirii.
Nu se mai nasc emoții, moartea pasională și-a făcut cămin în suflet,
Amorțit într-o totalitate apartenență vidului neclintit al vieții.
Stagnează totul ca o piatră mortuară învechită de absență
Sub care, viețuitoarele moarte își zvârcolesc lumina pierdută
Trezind în întuneric, o licărire vagă de fermentație interioară.
Pământul sterp, fără de ființe, umplut acuma de roboți căzuți
Își frânge în inimă pumnalul canceros, apoi devine și el mort.
Fără de viață, nu mai suntem... fără ecou rămânem vidul complet
Și în capătul nocturn al zilei trecute ne umplem sufletul de venin
Otrăvind greutatea ființei cu ușurătatea neînsuflețită de necrofilie.

.....

.....

Întotdeauna, atras de lumina luminatoare a **ABATORULUI**, omul se va prăji
Ca un bec ars spre propria cunoaștere pierdută în distrugere.
Dubiul neîntrerupt va naște doar întrebări inutile și pierdute
Care vor reclădi aceeași incertitudine bolnavă neacceptată
Care își dezvoltă tentaculele scurte, acaparând angoasa abisală
Al ultimului respir chinuit din gura obosită de aer evaporat.
Sufocarea ființei pierdute nu mai reprezintă un dacă ci un când,
Culminând în coronamentul fierbinte al riscului pierdut al deveniri.
Ucigașii metamorfozei incestuoase, șed mulțumiți în jilțul machiavelic
Hrănindu-și fără de fond, vanitățile din cataclismele morbide strangulate
Ale unei ființe pierdute în eterul efemer al credinței dispărute,
În spatele căreia altarele se prăbușesc în groapa nemărginită
A apăsării sufletești interminabile din pieptul îmbătrânit și gol
Care se gârbovea satanic în buncărele morții ascunse în minte
Unde oasele uitate și îngălbenite ale cadavrelor dizolvate în temporalitate
Își croiau duritatea nedorită față de sensul existenței umane.

.....

.....

Apune tot mai des, sufletul sub soarele sleit de puterile slăbite
 În nopțile pline de insomnii dure, umbrele reînviat strivesc
 Pământul obosit și neînsuflit al *ABATORULUI*, crea golul interior vast
 Unde abisurile reci și nerăbdătoare își deschid hăul interminabil
 Spre nemărginirea suferinței din egocentricul fisurat al existenței
 Absorbind ca un burete halucinațiile inocente ale viitorului.
 Ochiu triști, se sting ca o flacără din lacrimile durerii neîntrerupte
 Pe când din gândurile inimii înlăcrimate în pierzanie izvorăsc
 Cascade abundente și neobosite ale zbuciumului perpetuu
 În care omul disociaț își îneacă inevitabilul și concretul dezolant
 Într-o magnitudine nelimitată a chinului universal în cosmos,
 Răbdând adesea, într-un alint matern, boala vieții, cea de a fi.
 Tăcerea moartă, zilnică, călăuzește sufletul slăbit în luptă
 Și îmbracă aura confuză dezlănțuită în nimicul cotropitor
 Înghețând esența ființei neființate, într-un mutism acinetic
 Unde liniștea se instalează peste nemurirea nepăsătoare
 Într-o clipă statornică și rece, a unei veșnicii ucise în cap
 Al ultimului sarcofag neprețuit al identității pierdute în social
 Sub care zace neclintit în criptă, spiritul societății noastre.

.....

Călăul insensibil nu mai sperie interiorul mort al omului din **ABATOR**,

Căderea definitivă a trupului sleit, e doar o piatră bolnăvicioasă

Aruncată în lacul pierdut în orbirea unei lumi nemiloase.

Boala concretă a indiferentismului viu se răspândește ca o ciumă
Peste trupurile încarnate în roboții autizați din devenirea sufletului

Căci nicio lumină nocturnă nu mai palpăie în obscurul aplatizat
Lăsând întunericul acaparator să se instaleze în universul mintal.

Nesimțitoarea lume, străbate fulgerul scurt al timpului grăbit

Care trăsnește cu răgazul nedomolit al depresiei universale

Ultimele fibre adormite ale texturii sentimentale umane.

Rigizi ca fierul ruginit, ființele își bat ciocanul existențial toxic

De nicovalea incurbată și înroșită a morții revendicative din abator

Ce-și cere ultimul drept de a omorî ceea ce este deja mort,

Și a moșteni, prin testamentul nescris al vieții pierdute,

Bunurile goale convenite unei vieți petrecute în moartea vie.

Se scurge timpul prin venele atrofiate ale vieții satanizate de eu
Lovindu-se de același baraj al indiferentismului încătușat din **ABATOR**

Construit pentru iluzia stabilității efemere a pușcăriei emoționale.

Blocajele sentimentale se răspândesc în corpul învechit de timp

Somatizând în agonie ultimele puseuri false ale trezirii la viață.

Ființa tremură în nihilismul conturat al muririi hiperbolizate

Vibrând în culmea durerii, chinul nemărginit al minții psihotice

Care orbea privirea stigmatizată de ego-uri într-un gol catatonie

Al unei autizări tranșante din anestezia emoțională dureroasă.

Mintea, golită de minte, se împovărează cu sufletul sterp în vid

Într-o călătorie pe viață, congelându-și nimicnicia mărunțită

Pentru scutul protector al neființei în fața existenței transcendente.

Pe crucile rănite nu mai sunt Isuși, în mormintele convalescente

Domnește aerul statornic al inexistenței înflorite în coșciugul cast

Iar în viață, moartea își extinde împărăția regală ca un conquistador

Peste miile de suflete suferinde abolite în dorința siguranței neavute

Căci tot ce-i sigur este moartea... pentru a fi sigur e necesar să mori.

.....

În decontul dezechilibrat al cheltuielilor vieții, creditară față de moarte,
Spiritele prăbușite în cavouri își instalau neființa granulară în cenușă
Absorbind din indigoul trecutului, prezentul trecător al înfățișării bătrâne.
Omul, cel ce nu mai există, decola spre nadir cu sufletul dezgolit de vină
Spre destinația neființei tranzitorii unde pierderea făpturii dezumanizate
Era un simplu firesc din *ABATORUL* vietăților încoronate cu moartea interioară.
S-a tras linia finală a notei de plată existențiale... viața îi e datoare morții
Cu toate epitetele patetice și metaforele penibile ale sincronizării idei de a trăi
Și își face credit pe termen definit în universul inhalator de noxele umane
Pentru a mai irosi inutilitatea omului de mai fi în propriul deconstructivism
Lăsând ca și girant în abatorul fericirii, suferința eternă și inconfundabilă
Cu care moartea se mai joacă în himerele existențiale ale vieții ludice
Condiționând trăitul cu zbuțumul autentic perceput ca fiind necesar existenței.

.....

.....

Liniștea naște doar tăceri abisale ce gădilă bietul suflet tocit degeaba
Învelind învelișul protector al templului în ruina șlefuit din piept
În fâșii dizgrațioase ce își smulg urâțenia din narcisismul primitiv
Și dezvoltă neîncetat monștrii psihopați ai cotidianului înconjurător.
Degeaba se mai văd ziduri din cumpăna sorții risipite în agonie
Căci zidirea emoțională peticea hârtoapele cadavrului viu
În epave scufundate în agonia mării existențiale moarte
Amintind de întunericul profund al miresmei îmbătrânirii
Ce inhala putrefacția viviseției tranșate a *ABATORULUI* uman.
Modul fatal de a trăi își trage cortina teatrală catifelată
Ascunzând conflictele bazale a viețuirii transgeneraționale
Ce își îngroapă actul final al scenei necesare morții
Sub renașterile disperării miraculoase ale unui avort nereușit
Sângerând mistuitoarea abordare a tablourilor nedeslușite
Într-o singurătate a cărei file din cartea transcendențială
Rămâne albă, croșetând nimicul cu fibre ale necrofiliei iubitoare
În ființa năpăstuită de nenoroc care aruncă zarurile în incertitudine,
Într-un abis viitor decadent a cărui finalități va naște anticriști.

.....

.....

O Dimineață calduroasă în viața unui trup rece și stins din *ABATOR*
 Frământa stigmatetele copleșitoare a unei fericiri sub lupa suicidală
 Ce stropea cuibul neînsuflețit al ființei cu flăcări solare criminale
 Într-un accident dorit al învierii asfaltate sub credința incriminatorie
 Sub care Dumnezeu își acoperea sânii căzuți cu palmele lui Iuda
 Lăsându-și nimfele trădării să impregneze chemarea pământului
 Asemeni unei biografii împrumutate a unei epopoi însângerate
 Unde crimele jucau șah cu victimele de pe tabla existențială.
 Justiția se servea la prânzul fără taină dintr-un pocal infectat
 Din care oamenii își beau dreptatea legată la ochii sfidători
 Ingurgitând strania metamorfoză a adevărului care înjunghia
 Toate străfundurile pornografice ale nedreptății accentuate.
 Demiurgii își râd creația la masa rotundă a nemuririi sexuale
 Privind cu sadism zbaterea nedescifrată a ființei prostituate
 Ce se instala în aura sufletească ca o piatră de mormânt
 Care era cărată de conștiința slăbită de golul incomensurabil
 Unde eliberarea devenea un monument unic al fantasmei
 Pierzându-și libertatea într-un țel inutil al deznodământului
 Fiind legată ca un nod gordian de inima suferindă în atârănătoare.

.....

